

DÜRÜST ODUNCU

Evvel zaman içinde bir ormanın kenarında küçük bir köy varmış. Bu köyün erkekleri ormanda odun keser, sonra kestikleri odunları satarak geçimlerini sağlarlarmış. Bu odunculardan birisi köyün en dürüst oduncusuymuş. Hiç yalan söylemez, kendi kazandığından başkasında gözü olmazmış. Bir gün, bu dürüst oduncu odun kesmeye ormana gitmiş. Baltasını bir ağacın dibine bırakıp kesebileceği bir ağaç aramaya başlamış. Gözüne bir ağacı kestirdikten sonra baltasını bıraktığı yere gitmiş. Ancak baltasını bıraktığı yerde bulamamış. Sağa bakmış yok, sola bakmış yok. Çaresiz ağlamaya başlamış. "Ben şimdi ne yaparım ne ederim. Baltam olmadan nasıl odun keser, para kazanırım..." diyerek gözyaşı dökmüş. Oduncunun halini gören orman perisi, oduncunun haline acımış. Hemen altından bir baltayı oduncunun yanına göndermiş. Oduncu, benim baltam altından değildi diyerek baltayı almamış. Orman perisi bu kez de oduncunun kendi baltasını göndermiş. Oduncu kendi ağaç saplı demirden baltasını görünce sevinmiş. "İşte benim baltam bu!" diyerek baltasını omzuna atmış. Orman perisi oduncunun dürüstlüğü karşısında çok memnun kalmış. Oduncuya hem altın hem gümüş baltayı hediye etmiş.

Aldığı hediyelere çok sevinen oduncu, neşe içerisinde köyünün yolunu tutmuş. Köyde karşılaştığı odunculara başından geçenleri anlatmış. Altın ve gümüşten baltaları gören diğer oduncular hemen baltalarını alıp ormana koşmuşlar. Ormanda baltalarını kaybetmiş gibi yapıp ağlamaya başlamışlar. Orman perisi de hepsine birer altın balta göndermiş. Oduncular altın baltaları görünce işte "Bunlar bizim baltalarımız!" diyerek baltaları sahiplenmişler. Orman perisi oduncuların aç gözlülüklerine çok kızmış. Oduncuların baltaları eski haline dönmüş. Bununla da kalmayıp baltaların sapları çıkmış, sahiplerinin kafasına inmeye başlamış. Oduncular, kaçıp canlarını zor kurtarmışlar. Bir daha da aç gözlülük yapmamaya söz vermişler...